

۲ سال است کانون فرهنگی و تربیتی «هم قدم تا آسمان» نوجوانان محله امیرآباد را دور هم جمع کرده است

حلقه‌هایی برای پیوند

داستان جلد

نیکو عقیده همه چیز از یک دغدغه شروع شد: دغدغه‌ای که طلبه‌های حوزه علمیه ثامن الحجج (ع) در محله امیرآباد را به این فکر انداخت که نوجوانان محله امیرآباد را تنها نگذارند. آن‌ها می‌خواستند فراتر از کلاس‌های درس و مباحث طلبگی، فضایی بسازند که نوجوان‌های این منطقه در آن احساس تعلق کنند. یاد بگیرند و رشد کنند. همین ایده، دو سال پیش منجر به شکل‌گیری کانون فرهنگی و تربیتی «هم قدم تا آسمان» شد: جایی که حالات تبدیل به مکان فعالیت یکی از بزرگ‌ترین هیئت‌های نوجوان شهر شده که هر سال در ماه رجب، پذیرای چند صد نوجوان معتکف است. حلقه اصلی این هیئت ۱۳۰ نوجوان محله هستند که هر چهارشنبه در مسجد حوزه دور هم جمع می‌شوند: پای سخنرانی‌های نشینند، سینه می‌زنند و بعد هم در حلقه‌های معرفتی شرکت می‌کنند. مفاهیم دینی و اخلاقی را از طلبه‌هایی می‌آموزند که خودشان روزی همین مسیر را آغاز کرده‌اند. اینجا صرفاً یک کانون مذهبی نیست، مأمنی برای نوجوانانی است که در جست‌وجوی هویت، باور و تعلق‌اند.

نوجوانان، نگاه هم‌محلی‌ها را هم عوض کند. او ادامه می‌دهد: در این منطقه، کار فرهنگی و تربیتی برای نوجوانان به خوبی انجام نمی‌شود. خوراک فکری مناسبی برایشان وجود ندارد. بسیاری از خانواده‌ها هم نسبت به وجود حوزه علمیه در این منطقه گارد داشتند. اما حالا ما با ارائه برنامه‌های مفید، توانسته‌ایم تأثیری مثبت بر فرزندانشان بگذاریم. این خودش یک گام بزرگ است.

آغاز راه با اعتکاف

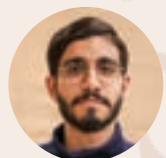
سجاد پیروز فرد، معاون فرهنگی مجموعه، سال‌ها پیش خودش طلبه همین حوزه بوده و پیش از آن هم در مساجد مشغول فعالیت‌های تربیتی بوده است. او از شکل‌گیری کانون «هم قدم تا آسمان» می‌گوید: اینکه چطور دو سال پیش به این فکر افتادند که برای نوجوانان محله‌های اطراف کاری انجام دهند.

ایده اولیه، برگزاری یک اعتکاف سه‌روزه در ماه رجب ۱۴۰۰ بود؛ برنامه‌ای که شاید در ابتدا چندان بزرگ به نظر نمی‌رسید. اما وقتی فراخوان اعلام شد، اتفاقی افتاد که هیچ‌کس پیش‌بینی‌اش نمی‌کرد. آقا سجاد می‌گوید: ما نهایتاً فکر می‌کردیم دویست نفر ثبت‌نام کنند، اما پانصد نفر آمدند! راستش را بخواهید، سال اول اصلاً مدیریت درستی نداشتیم و با این تعداد شرکت‌کننده غافلگیر شدیم. اما در عین حال از استقبال بچه‌ها خوشحال بودیم. این یعنی یک خلأ وجود داشت، یعنی نوجوانان این منطقه به چنین فضایی نیاز داشتند.

پس از پایان اعتکاف، مسئولان مجموعه تصمیم گرفتند ارتباطشان را با شرکت‌کنندگان قطع نکنند. از بین نوجوانان حاضر، صد نفر از فعال‌ترین‌ها را شناسایی کردند و با آن‌ها تماس گرفتند. برایشان یک اردوی تفریحی برگزار کردند تا ببینند چه کسانی انگیزه بیشتری برای همراهی دارند. در نهایت، پنجاه نفر ماندند و این، هسته اولیه کانون هم‌قدم تا آسمان را شکل داد.

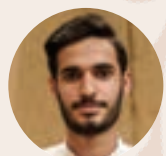
خود را برای تربیت نسل بعدی صرف می‌کنند.

یکی از این مربیان، ابوالفضل علیزاده است؛ متولد سال ۱۳۸۴، طلبه‌ای جوان که خودش در همین محله بزرگ شده است. خانه‌شان در انتهای شهرک شهید باهنر قرار دارد، جایی که بسیاری از نوجوانان این کانون در آن زندگی می‌کنند. همین آشنایی با فضای محله و شناخت دغدغه‌های بچه‌ها، به او کمک کرده است ارتباط خوبی با آن‌ها برقرار کند. هر جمعه صبح، او با ده نفر از نوجوانان کلاس نهم، در مسجد حوزه تشکیل جلسه می‌دهد. یک ساعت، فرصتی است برای بحث درباره موضوعاتی که دغدغه نوجوانان است: از مدیریت استفاده از گوشی گرفته تا مباحث عقیدتی و سیاسی. او می‌گوید: اوایل فقط دو نفر می‌آمدند، اما کم‌کم تعامل بیشتری برقرار کردم. تفریح را هم چاشنی جلسات کردم. حالا بعد از حلقه معرفت، با هم پینگ‌پنگ و فوتبال دستی بازی می‌کنیم. این باعث شده است بچه‌ها انگیزه بیشتری برای حضور داشته باشند.

برداشتن باری از دوش جامعه

محمد مهدی رضایی، متولد سال ۱۳۸۳، یکی دیگر از مربی‌های طلبه‌مربی کانون است. او از سال ۱۳۹۹ وارد حوزه شده اما بهترین تجربه‌اش از زمانی می‌داند که با نوجوانان این کانون کلاس دارد. جلسات حلقه معرفت او پنجشنبه‌ها برگزار می‌شود و توانسته است ارتباطی صمیمانه با شاگردانش شکل دهد. وقتی از او می‌پرسیم چرا بدون هیچ چشمداشتی این مسیر را انتخاب کرده است، جواب می‌دهد: از همان ابتدای طلبگی همیشه این سؤال را داشتم که یک طلبه چه چیزی به جامعه اضافه می‌کند؟ باید بتواند باری از دوش کسی بردارد و تأثیر حضورش در جامعه مشخص باشد. حالا که می‌بینم روی نوجوانان این منطقه اثر می‌گذارم، آن دغدغه‌ام رفع شده است. نیت او تغییر بوده و هست. محمد مهدی می‌خواسته با تأثیر روی

سخنرانی و مولودی، برنامه‌ای حال خوب کن

هوا هنوز گرم و میش است. اما چند نوجوان زودتر از موعد خود را به کانون هم‌قدم تا آسمان رسانده‌اند. غالبشان از محله‌های اطراف آمده‌اند: شهرک شهید رجایی، باهنر، مصلی و کارمندان. برخی هم از نقاط دورتر، خود را هر دوشنبه به اینجای رسانده‌اند. همگی کلاس هفتمی، هشتمی و نهمی‌اند. هنوز نیم ساعتی تا شروع مراسم مانده است و بچه‌ها در فضای تفریحی حوزه سرگرم‌اند. دور یک میز، چند نفر با هیجان مشغول بازی پینگ‌پنگ‌اند؛ کمی آن طرف‌تر چند نفر دیگر فوتبال دستی بازی می‌کنند. هیاهوی نوجوانان در فضای پیچیده است، اما همین که عقربه‌ها به ۷ نزدیک می‌شود، کم‌کم بازی‌ها تمام می‌شود و همگی به سمت مسجد حوزه علمیه در طبقه پایین می‌روند. قرار است مثل هر هفته مراسمی برگزار شود که حال و هوای اینجا را حسایی تغییر می‌دهد.

سخنران وارد می‌شود. یکی از طلبه‌های همین مجموعه است که بیان‌گریایی دارد. شاید همین لحن گرم و صمیمی‌اش باعث شده است نوجوانان که معمولاً در این سن وسایل کمتر حوصله شنیدن سخنرانی دارند، در سکوت پای حرف‌هایش بنشینند. صحبت‌هایش که تمام می‌شود، یکی دیگر از طلبه‌ها جای او را می‌گیرد و شروع به مولودی خوانی می‌کند. بچه‌ها دست می‌زنند و فضای مسجد پر از شور و نشاط می‌شود.

در پشت صحنه، ۴۵ طلبه برای برگزاری این برنامه تلاش می‌کنند: از مسئولان انتظامات گرفته تا کسانی که پذیرایی و تدارکات را بر عهده دارند. ساعت ۸:۳۰ مراسم به پایان می‌رسد. اما فعالیت‌های کانون هم‌قدم تا آسمان به همین جا ختم نمی‌شود. اینجا، برنامه‌ها فقط به یک شب محدود نیست، بلکه در طول هفته هم ادامه دارد.

تفریح، چاشنی جلسه‌های بحث

۱۳۰ نوجوان هیئت در ۱۰ گروه تقسیم شده‌اند و هر گروه، هفته‌ای یک بار در حلقه‌های معرفتی شرکت می‌کند. مربیان این جلسات، طلبه‌هایی هستند که علاوه بر تحصیل در حوزه، وقت و انرژی